

במדינה

דרכי אדם כדאי להיות גבוה

הפורץ לבית השופטת היה יותר נמוך

כאשר התעוררה השופטת הרסה כך עיתו משנתה, ביום שני בשבוע שעבר, ראתה ליד מיטתה גבר גבההקומה ושי חור שיער. הוא החזיק בידיו סכין וזה ביט בה.

השופטת בן-עזית היא אשה יפה, פיגור בריה במרכז תל-אביב. היא התגרשה מבעלה לפני כשנתיים והמי שיקה להתגורר ברייתה לבדה.

קשה להתארר מיה עבר כמורה של השופטת באתן דקות של חרדה. ייתכן שחשבה על מקרה האונס השמיני של

ציילת למראה. באנגליה היא הסכירה לכל מי שעבר כי היא מחפשת את בעלה בכל תחנות-המישטרה מאז ש-נעלה לפני יום. והם לא רוצים לעזור ביומן או מטלפנים כדי לברר היכן הוא נמצא. אמרו לי שאולי הוא לא עצור בכלל והוא הלך הביתה. התקשרתי לכל מקום, לעבודה שלו ולהוריו בעי זה, אבל הוא לא שם.

הולנדית, בלונדית, רגלת שם מוזר כפטרונולה, איננה אורח גיל באולם המעצרים, ולכן נזכרה כתבת העולם הזה כי רק יום אחד קודם ראתה שם את אותה גברת יחד עם אחיה הצעיר. כן, אמרה נלי, אחי היה בארץ כי ייח, והוא נעצר. אתמול שיחררתי אותו בערכות והפקדתי את דרכוני

שופטת בן-עזית
אין טעם למיסדר-זיהוי

כמישטרה למשך חודש, הרכונו יימסר לי רק אחרי שאשלם ממורתו 200 אלף שקל, חוב של אחי.

אחיה של נלי נעצר כחודש של זיוף צ'ק ומצא כרחוב ושימוש בו. הוא שוחרר ונסע להולנד כדי לעבוד, להר ויח כסף ולשלוח לאחותו שתפרה את דרכונה.

בינתיים החליט השופט זיו לעצור את נדאף למשך 48 שעות, כדי לאפי שר למישטרה עריכת מיסדר-זיהוי. «במה הוא חשוד?» שאלה ההולנדי, וכאשר הוסבר לה שאלה באיזה לילה קרה המיקרה. היא חשבה בראשה את הימים ומיהרה לומר כי באותו לילה בעלה ישן באותו חדר יחד איתה ועם אחיה. יש לנו שני מיזרונים בחדר על הרצפה, על אחד ישן אחי ועל השני ישנתי עם נביל. הוא לא עזב את הבית באותו לילה! הסכירה.

גדולות ורישפות. כאשר יצא הסניגור סיפרה לו נלי בהתרגשות כי לבעלה יש אליבי ללילה המקרה. אבל הוא סיפר לי כי בלילה לילה היה במיסערה בה הוא עובד, אמר עורך-הדין יור. «הוא התכוון ליום ראשון בלילה, אז באמת היה במיסערה, אבל בלילה של יום שני הוא ישן אתי בבית», התעקשה נלי.

הכל תלוי כעת בשופטת. הסביר לה הסניגור, «אם השופטת תזהה אותו, ייערך מישפט, ואז תוכלי לספר בעודי תך את האליבי שלו, אבל את יודעת כי אליבי של בני-מישפחה איננו בעל משקל חזק בבית-המישפט», הסביר לה הסניגור. הוא גם אמר לה כי הדיבר החשוב הוא לדאוג לכך שבעת מיסדר-זיהוי יוצבו ליד נדאף גברים גבוהים, בעל-שישם וערכים, כדי שהוא לא יבלוט ממיוחד ולא יהיה קל לזיהוי.

נלי שוחחה כמה דקות עם עורך-הדין ואחר-כך אמרה כי היא הולכת הביתה לישון. «לא ישנתי כמה לילות בגלל הצרות שלי».

נדאף לא ישן בכלא אפילו 48 שעות. מיד כאשר נמסר לשופטת כך עיתו כי גובהו קרוב לשני מטר, היא אמרה שאין טעם למיסדר-זיהוי, כי הגבר שעמד ליד מיטתה היה אמנם גבוה מהמוצע, אך לא כל כך גבוה.

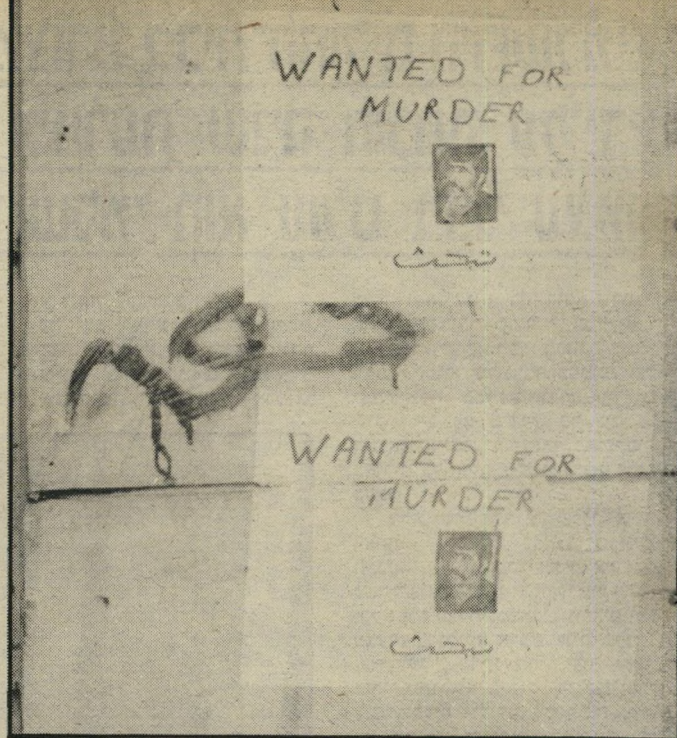
נחלים, במעשים שלהם, רוחפים אותנו, והבלאגן יחזור ויהיו פעולות צבאיות. הם לא רוצים שהאנשים כאן יחיו בשקט, הם רוצים שנחזור לצבא. ממ שלת ישראל צריכה לכבד את ההסכם שיהיה חתמה עליהם עם שיחרור השבויים.

מה שהמתנחלים הצליחו לעשות בשעתיים, אש"ף לא עשה בעשר שנים. בכל הפעולות שלהם הם הצליחו ללכד את השורות שלנו, ואני מודה להם על כך. אנשי אש"ף היו מחולקים באירגונים השונים, והיו אי-הסכמות קשות ביניהם. עכשיו כולנו מלוכדים.

«צריך שבישראל יידעו שכל האחריות על מה שיקרה בגדה המערבית היא על המתנחלים. הם לא נותנים לנו לנשום, לא נותנים לנו לחיות בשקט. אני מבקש שנתנו לי לחיות חיים נורמליים ולפתוח דף חדש. אני לא רוצה לחזור לפעילות צבאית. אני לא צה לגרל את ילדיי כמו כל אחד אחר. עכשיו, אחרי השיחרור, הבן הקטן שלי יכול שוב להרים את הראש שלו, הוא גאה ששוב יש לו אבא».

עד כאן דבריו של טאלב. למרות שאירגונו של ג'יבריל שיחררו, לא מתכוונים הוא וחברי פת"ח אחרים להצטרף לאירגון ג'יבריל. אך המתנחלים בשלהם והגדה רוחשת ובוהשת. ערכו עם התחלת פעילותם, ערכו המתנחלים הצגת-תכלית לעיתונות הימית והורה. אך אחרי שנודע להם על מעצר חבריהם, על סמך תצלומי הטלוויזיה מלילה-הפרעות בחברון, הם הפסיקו לשאת את העיתונאים.

ענת סרגוסטי

מבוקש! כרוה בפתח ביתו של טאלב, עליה תמונתו וכתובת באני-גלית: מבוקש בעוון רצח. ובערבית: מבוקש. ליד ה-תמונה נכתב: רוצחו של אהרון גרוס. טאלב היה בכלא כשגרוס נרצח.

וכמה חלונות נשברו. פינינו את הבית מן הנשים ומן הילדים, כי חששנו שיש פצצה מתחת לבית.

מיריות המתנחלים שעמדו למטה בחצר, וירו לעבר הבית במשך שעה ארוכה עד שהגיעו כוחות הביטחון. גם על קירות החדרים נראים נקבי כדורים רבים.

חורים בשימשה ריס בשימשה אחד החלונות בבית. הנמכים נרמו

יודתי למטה חצר, לכרוק אם אין מיטען. אני יודע איך לנטרל חומר-נפץ. אז הגיעו השוטרים ואמרו לי שאין לי מה לדאוג. אין שם פצצה. אני לא מבין איך הם ידעו. הם אפילו לא חיפשו. הם הודיעו לי שהמתנחלים באו רק כדי לשים כרוזים על הקירות של הבית. איש מן השוטרים לא טרח לכבד ולברוק אם אין פצצה. אז גם ראינו את הכרוז עם התמונה שלי עליה, ושם היה כתוב שאני מבוקש בעוון רצח. המישפחה של טאלב ישבה לסעוד את סעודת הרמאראן והמתנחלים הגיעו שוב, חמושים. הם עמדו ליד הבית וצעקו במקרופון וכל מיני פצצות הארץ. שוב התחילו ריחות שנמשכו עד קריאת הבוקר של המואזין.

אמא על הגג
דה המישפחה וניסתה להתגונן.

צבאית. ברגע שציאתי מבית-הסוהר, באותו הרגע הפכתי אורח. הייתי איש צבא של פת"ח 18 שנה. עכשיו אני כפנסיה. כאן הבית שלי, כאן הילדים שלי והחורים שלי, זו הארמה שלי. «אם אני אצא מכאן, לאן אצא אם אלך. אני אחזור לפעילות צבאית. אני יצאתי מן הכלא ובחזתי להי שאר כאן, כדי לחיות בשקט ולדאוג לחיים טובים למישפחה שלי. אם הייתי מסוכן, לא היו נותנים לי להי שאר פה. אני לא מבין מה אנשי קדיית-ארבע רוצים. שאני אצא מן הגדה ואתגייס כחוצה. לצבא ואשלת הנה מכוניות-תופת וכל מיני פצצות ומיטענים בכל מקום?»

«כשהשתחררנו, אמר לנו רפי סווי סה, נציב שירות בתי-הסוהר: אתם יוצאים עכשיו, שלום ולא להתראות. אנחנו בחרנו להישאר בגדה, כי רצינו חיים שקטים ונורמליים. אילו רצינו לחזור לפעילות צבאית, היינו עוזבים את הארץ עכשיו, עם השיחרור. אני אישית, כמו שאר המשוחררים, מחפש שקט עם הילדים. אני רוצה שאת תוכלי לבוא אליי, לשתות כוס קפה, ואני אוכל לבוא אליך ולשתות קוקה-קולה. אני פתחתי דף חדש. הממשלה צריכה לדעת שהמת-

פתיחת דף-חדש

טאלב אינו מתכוון לעזוב את הארץ. הוא רוצה להמשיך ולחיות פה. בבית בחברון מיהרו למחרת האירוע. והומינו שער גדול וחדש, שלא תהיה כניסה חופשית לחצר. טאלב משתדל, בינתיים, לשמור על פרופיל נמוך.